

**"הזרעים בְּדַמְעָה
בְּרִינָה יִקְצְרוּ"**
בנשיאות מ"ר הגאון ר' יעקב אדלשטיין זצ"ל

עלון מס' 696 שנה ט"ו העלון מוקדש לע"נ הרה"ג יעקב אדלשטיין זצ"ל כ"ח אלול תשפ"ד

999 ה'תשס"ט

המסך 999 ה'תשס"ט

הנה כבר ראש השנה בפתח, יום הדין בו כל אחד עובר לפניו כבני מרון, דהיינו אין אחד שיכול להתחמק מהמשפט, גם אם זה "לא נוח לו וגם הוא לא יכול". יש אנשים שחרדים מאוד מאימת הדין, ועליהם יש חזקה שיצאו בדימוס (ברחמים) מהמשפט, ומאיך גיטא יש אנשים שחושבים בליבם נו, זה רק 48 שעות 2 ימים נלך לבית כנסת נשמע שופר נתפלל, והכל יהיה בסדר... עד לשנה הבאה כדרך של "שלום עליך נפשי" (חושב הוא שלא יאונה לו שום רעה).

בספר "לקח טוב" מובא המחשה לדברינו: "אמרו לו [תלמידי רבי יוחנן בן זכאי לרבם]: רבנו, ברכנו. אמר להם: יהי רצון שתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם. אמרו לו תלמידיו: עד כאן? אמר להם: ולואי תדעו, כשאדם עובר עברה אומר, שלא יראני אדם (ברכות כה).

הסיפור שלפנינו ממחיש את גודל ההבדל בין פחד בני האדם ממשפט בשר ודם, לבין פחדם מדין ראש השנה.

מהלך אדם בחוצות מוסקבה. על כל צעד ושעל הוא מלא חשדנות שמא עוקבים אחריו, שמא יעצרוהו לפתע פתאום על לא עוול בכפו. ואם יעצרוהו, יודע הוא היטב מהי מידת סאת היסורים הצפויה לו. ולפתע... נעצרת מכונית לידו, לכאורה מכונית אזרחית, ומתוכה מגיח איש חסון המציג את עצמו כסוכן חשאי של המשטרה. בלי אמר ודברים הוא דוחף את קרבנו אל תוך המכונית. משיצאו לדרך, הפטיר הסוכן במלים קצרות: "הנך צפוי לעמוד לדין בקרוב!" והחל לדהור לעבר תחנת המשטרה.

לשמע הדברים נחרד האיש מאוד, והחל לשקוע בהרהורים נוגים ביותר. הוא הבין היטב את משמעות העמידה לדין במדינה אשר אין בה צדק ומשפט. אדם יכול להיות חף מפשע, ובכל זאת הוא עלול להיענש בעונשים חמורים ביותר. בעיני דמיונו חזה האיש את הדברים הגרועים ביותר. יתכן, הרהר, שאני צפוי למאסר ממושך, ואולי גם עם עבודת פרך; שמא יגלוני לסביר, ואולי יגזר עליי אשפוז בבית חולים לחולי רוח. גם עונשים חמורים יותר לא נעדרו ממחשבתו. יהיו הדברים אשר יהיו, מצבי חמור מאוד סיכם לעצמו. ויגון עמוק מהול בחרדה נוראה אפף אותו.

לפתע, נעצרה המכונית באחת הסמטאות. הנהג התרומם ממושבו ותפס את מקומו ליד האיש. מה קורה עתה? שאל את עצמו. אך לא נותר זמן למחשבות הנהג פתח פיו ואמר לו: "יודע אני שהנך יהודי, גם אנוכי יהודי כמוך. אתה סברת לתומך שהנני מובילך אל בית המשפט של שלטון הרשע בארצנו, אך טעות היא בידך. כאשר אמרתי לך שהנך צפוי לעמוד בקרוב לדין, כוונתי היתה לדין ראש השנה הממשמש ובא. בכך רציתי לעורר אותך לקראת יום הדין".

אך יצאו הדברים מפי האיש, ואנחת רווחה נפלטה מהאסיר המשחרר. העננה הכבדה של פחד ודאגה פנתה את מקומה לגל של אושר אשר הציף אותו. כדי לבטא את הרגשתו הוסיף ואמר: "נו, אם זה רק משפט ראש השנה, הרי זה באמת לא כל כך נורא. כל זמן שסברתי שמדבר במשפט בשר ודם יראתי וחרדתי לגורלי, אך עתה שמתברר שמדבר בדין של ראש השנה אין לי מה לדאוג, הכל יהיה, בעזרת השם, בסדר"...

דברים אלה מבטאים יפה את גודל ריחוקנו מההתייחסות האמיתית לתוקף קדושת היום. קשה לנו לקרב אל החוש שאכן הוא "נורא ואיום".

מלאכים אומנם בו יחפזו וחיל ורעדה יאחזו, אך לדין משפט בשר ודם הוא מוחשי יותר, ולכן גם מרשים ומפחיד. אולם אם כל זאת נוכל ללמוד מכאן מה גדולה היא מידת הגיחוך בשלוותנו ובאדישותנו מול המשפט של שופט כל הארץ, לעומת הפחד התוקף כל בר-נש בעומדו לפני בשר ודם. היש לכך הצדקה כל שהיא? הלא "בראש השנה יכתבון וביום צום כפור יחתמון כמה יעברון וכמה יבראון, מי יחיה ומי ימות... מי ישקט ומי יטרף, מי ישל ומי יתסר, מי יעני ומי יעשר, מי ישפל ומי ירום".

"שומע קול בכיות" - האם מותר לבכות בר"ה?

כתב ה"באר היטב" (הלכות ר"ה סימן תקפ"ד סק"ג): האר"י נהג לבכות בראש השנה ויום הכיפורים, ואמר שכל מי שאינו בוכה בימים אלו, אין נשמתו טובה ושלמה. וכתב ב'מגן האלף' ש"זה מראה על קושי הלב ורוע תכונות הנפש"...

ולדעת החיד"א יעשה לפחות קול של בכי. ואילו במעשה רב (אות ר"י) באמר בשם הגר"א שאין לבכות בראש השנה, כמבואר בעזרא "ואל תבכו"... והכריע ה"כף החיים" (סי' תקפ"ב סק"ט) שהמנהג כהאר"י לבכות בר"ה. אולם כתבו הפוסקים שאין מחלוקת, שהפסוק בעזרא - נחמיה (ח', ח"ט) מדבר כשקראו בתורה שכתוב: "ויקראו בספר בתורת האלוקים... ואל תבכו כי בוכים כל העם כשמעם את דברי התורה". ובכו מפחד על שלא קיימו מה שכתוב. ואמר להם: "לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים... כי קדוש היום לאדנינו, ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעזכם". אבל בתפילה, מי ששופך לבו ובוכה אינו מתעצב, אלא מרגיש עצמו מקורב להקב"ה, וזה מותר. ואף שאין לאדם להביא עצמו לדי בכיה ועצבות מפני קדושת החג ופחד הדין, אבל המתעורר מעצמו לבכות בתפילותיו מחמת התלהבות של קדושה, לרוב דביקותו וכוונתו בתפלות הימים הנוראים - אין בזה שום איסור כלל. [וכן מצינו בהלכות שבת (או"ח סימן רפ"ח), שכתב הרמ"א: מי שיש לו עונג אם יבכה, כדי שילך הצער מלבו - מותר לבכות בשבת. וכתב המשנה ברורה (סק"ד) בשם ה"ט"ז שהיינו דווקא שמרוב דבקותו בהקב"ה זולגות עיניו דמעות, שכן מצינו ברבי עקיבא בזהר חדש שהיה בוכה מאוד באמרו שיר השירים, באשר ידע היכן הדברים מגיעים].

וכן מדויק לשון של האר"י - "בכיה מאליו". אבל להביא עצמו לדי בכיה ע"י קול בכי וכדומה - אין להתיר. והביאו בשם ר"ז מסאלנט בליקוטים (עמ' ק"ג) בשם הגר"א, שלבכות בראש השנה כשכא מעצמו בתפילה - מותר.

ובגמרא ראש השנה (י"א). מובא שחנה נפקדה בראש השנה, והרי כתוב (שמואל א' א', ט'): "ותתפלל על ה' ויכלה תבכה", ואיך בכתה בראש השנה, אלא שהתרגשה מתוך התפילה.

וראו להביא את החתם סופר (דרשות ח"א דף לג) מה שכותב על הפסוק (ויקרא כג, כט): "כי כל הנפש אשר לא תענה בעצם היום הזה וינקרתה מעמיה". יש לומר על פי מה שכתב האר"י מי שאינו בוכה בימים אלו, אין נשמתו טובה. שבימים אלו ישלח עזרתו מקודש והתעוררות מלעילא (מלמעלה) לכל איש הישראלי שנשמתו קשורה בחלקו העליון, לכן תבוא לו בכיה, ומי שאינו בוכה, כבר נכרת מעץ חיים, ואין לו חלק שם (חיי אברהם, אספקלריא).

הגר"מ שטרנבוך שליט"א מבאר, שאין סתירה בין דברי האריז"ל להגר"א, בעת התפילות והתקיעות מותר לבכות בראש השנה. אבל בשאר היום, יש להשתדל להיות בשמחה, כי הוא יום המלכת המלך, וסימן טוב לכל השנה, להיות בביטחון, בשמחה ובטוב לבב. מערכת "ברינה יקצור" מאת חיים שנה טובה ומתוקה, כתיבה וחימה טובה

לראש השנה מספר שמות:

יום תרועה, יום הזיכרון ויום הדין. אולם השם הכללי שנקבע ליום זה הוא 'ראש השנה'. וכן המסכת העוסקת בענייני דיומא נקראת 'מסכת ראש השנה'. והעניין בזה - שם מעיד על תוכן ומהות, ואם כן השם 'ראש השנה' מגדיר את מהות היום, שהוא תחילת וראש השנה החדשה, והגורם שיום זה נבחר ליום הדין. מסיבה זו אף נברא האדם בראש השנה, ונאמר לו 'ראה כל מה שבראתי - בשבילך בראתי, תן דעתך שלא תקלקל ותחריב את עולמי'.

סגולה לזכות בדין - מידה כנגד מידה

היסוד לתפילותינו לפני ה' הוא בקשת "רחמים". "רחמנו פרחם אב על בנינו". עלינו להתאזר במידת הרחמים כלפי זולתנו ולהרבות בעשיית חסד עם הבריות, אז אפשר לקוות שגם ה' יתנהג עמנו ברחמים, שכך היא מידתו "כל המרחם על הבריות מרחמים עליו מהשמים".
[רבי חיים שמואלביץ - שיחות תשל"ג]

מי יעמוד ביום הדין

כתב הרמח"ל (מסילת ישרים פ"ד): בראות עומק הדין עד היכן מגיע, באמת ראוי להזדעזע ולהתחרד תמיד, כי מי יעמוד ביום הדין ומי יצדק לפני בוראו, באשר השקפתו מדוקדקת על כל דבר קטן או גדול.
וכן אמרו חז"ל (חגיגה ה'): "ומגיד לאדם מה שח" (עמוס ד', יג), אפילו שיחה קלה שבין איש לאשתו מגידיים לו לאדם בשעת הדין. עוד אמרו (במות קא): "וסביביו נשערה מאד" (תהלים נ', ג), מלמד שהקב"ה מדקדק עם חסידיו כחוט השערה.

עומק הדין - 'שתי מלים' - ומ"ח שנים

כתב הג"ר ליב חסמן זצ"ל ("אור יהל" ח"ג וירא): שרה אמנו הכניסה את צרתה לביתה, וקיוותה שבזכות זו תפקד בבנים, "אולי אבנה ממנה" (בראשית טז, ב, וברש"י). עשתה מעשה כה גדול וקשה, שראוי הוא שבזכותו ישתנה הטבע ויתחולל נס. ולא עוד, אלא שהיא הולכת ומשדלת את הגר בדברים להסכים לכך (מדרש בראשית רבה מה, ג), ולבסוף מבזה אותה הגר ומוציאה עליה שם רע ברבים, ש"אין סתרה כגלויה"!
שרה שופטת שראויה היא לעונש, והיא שופטת זאת על פי רוח הקודש, ויש לכך הסכמה ממלאך: "שובי אל גברתיך והתעני תחת ידיה" (בראשית טז, ט). אלא, שבתחילה לא מיהר אברהם אבינו להגיב, ושרה אמרה לו שתי מלים - "חמסי עליך"! אמרו על כך חז"ל בגמרא (בבא קמא גג): "המוסר דין על חברו, הוא נענש תחילה. שנאמר (בראשית טז, ה): "ותאמר שרי אל אברהם חמסי עליך", וכתוב (בראשית כג, ב): "ויבא אברהם לספד לשרה ולבנתה". והני מילי דאית ליה דינא בארעא (ואין דבר שאין לו דין בארץ). ופירשו בתוספות, שבימי שרה היה בית דין של שם קיים. הרי לנו שלא היתה כל תביעה על שרה בעניין עצם טענתה, או התבטאותה. הטענה היתה, מדוע אמרה "חמסי עליך".

ובמה נענשה? שלא זכתה לראות את בנה יחידה לאחר שהועלה לעולה. זכות העקדה, שמגנה על כלל ישראל אלפי שנים, לא הגנה על אמו! וכתוב "ויבא אברהם לספד לשרה ולבנתה". כתב המהרש"א: מדוע הובא פסוק זה, להורות שלולי תביעה זו הייתה ראויה להגיע לשנות אברהם ולהאריך ימים 10 שנים אחריו (כלומר 185)! נמצא שבשביל תביעה דקה זו, החסירו משרה מ"ח (48) שנות חיים! נורא!..

לא לשכוח לעשות התרת נדרים.

- א. אין אומרים וידוי ונפילת אפים בתפילת שחרית ומנחה בערב ראש השנה אבל באשמורת הבוקר אומרים ב"סליחות" וידוי ונפילת אפים, אפילו נמשכת אמירתם עד לאחר עלות השחר (ש"ע סי' תקפ"א ס"ג) [קודם נץ החמה] (חזו"ע).
- ב. יש נוהגים ללכת בערב ראש השנה לבית הקברות כדי להשתטח ולהתפלל על קברות הצדיקים ונותנים שם צדקה לעניים (ש"ע סי' תתפ"א בהרמ"א), ולא יתפלל אל המתים שיעזרוהו, אלא יבקש רחמים מהשם יתברך בזכות הצדיקים שוכני עפר (חזו"ע, רמ"א סי' תקפ"א סעיף ד').
- ג. סגולה לפרנסה לקנות סכין חדה וחדשה בערב ראש השנה.
- ד. מנהג יפה להסתפר ולכבס בגדים ולגזוז ציפורנים בערב ר"ה (ש"ע ס"ד) וטוב להסתפר קודם חצות היום (בא"ח נצבים ס"ג). ויש נוהגים לטבול במקוה טהרה בערב ראש השנה, ומנהג יפה הוא (בהרמ"א שם) וטוב שלא לעשות כן לפני שעה קודם חצות יום (משנ"ב ס"ק כו) ואם אינו יכול לטבול במקוה, נכון שישפוך על כל גופו בבת אחת 12.8 ליטר מים (משנ"ב ס"ק כו) ואפשר לעשות זאת גם ע"י מים חמים, ואפילו ע"י מקלחת (ילקו"י עמ' כב ו- תמח).
- ה. בערב ראש השנה, יזהר להתפלל תפילת מנחה בכוונה יתירה כי היא התפילה האחרונה של השנה והכל הולך אחר החיתום (בן איש חי נצבים ס"ב).
- ו. יקפיד אדם לשוב בתשובה בכל ליבו וכל שכן מעבירות שבין אדם לחברו ולא ימתין עד ערב יום כיפור או עשרת ימי תשובה לבקש מחילה מחברו, אלא יקדים ויעשה זאת לפני ראש השנה.

סגולות לראש השנה

- א. יתאמץ בכל כוחו לשלוט ביצרו לבל יבוא לידי כעס והקפדה בתוך ביתו - ביחוד בלילי ראש השנה ויומיהם. וטוב ארך אפים מגבור, ומושל ברוחו מלוכד עיר. ונכון ללמוד משניות מסכת ראש השנה בסעודת ראש השנה, כי דבר בעתו מה טוב (אפשר פרק אחד בכל סעודה) [ילקו"י מועדים עמ' לב].
- ב. השפעה עצומה על כל השנה יש בכך, שלאחר תפילת ערבית של ר"ה, יכנס אב המשפחה לביתו בשמחה ויברך את כולם במאור פנים "לשנה טובה תכתובין". ואח"כ יאמר 'פתח אליהו' עד 'קם רבי שמעון' ויוסיף פסוקי ברכה (הנמצאים במחזורים), ויזהרו שלא לדבר דברי חולין!
ג. כתב רבי חיים פלאגי זצ"ל: "יאמר ברכת 'שהחיינו' בליל ר"ה, לאט ובאימה וביראה, ויכוון: להודות לה' יתברך שזיכה אותו לחיות גם בשנה זו ולהגיע לרגע זה, ויזכור שיש אנשים שלא זכו להגיע ללילה הזה, רח"ל. והאומרה בשמחה והודאה, סגולה היא שגיגע גם לר"ה הבא בשמחה"!
ד. נהגו לאכול בשני הלילות של ראש השנה מיני מאכלים [ה"סימנים"], לסימן טוב לכל ימות השנה.
- ה. וסגולה לזכות ביום הדין, כתב הרש"ש זצ"ל, שמי שיקבל עליו ביום הדין, ובפרט בתקיעת שופר אפילו קבלה אחת, הוא ערב שהקבלה הזאת תהיה לו למליץ יושר. ולכן אם אדם יקבל על עצמו למשל לברך ברכת המזון מתוך הסידור, כי בדוק ומנוסה שברכת המזון מתוך הסידור, סגולה היא לבטל גזירות קשות ורעות וגם סגולה לפרנסה (הגרא"מ ש"ך זצוק"ל בשיחה לאברכים). ואפשר להתחזק באמירת אמן. לברך ברכות באופן שאזניו שומעות את מה שמוציא מפיו, לומר 'שלוש' בשמחה לחבריו, וכשנכנס לביתו, ועוד.
- ו. התפילות בראש השנה תהינה בשמחה, בטוב לבב, בנעימה קדושה, ומתוך כוונה שלימה, כי בטוחים אנחנו בישועת הקב"ה - שיכתבנו ויחתמנו לחיים טובים. ומכל מקום, אדם שמתעורר מעצמו בבכיה ומתפלל בדמעות שלישי, אין בזה חשש איסור כלל. [חזו"ע ימים נוראים פ"ז]

"ותשליך במצולות ים כל חטאתם" - תקיעת

השופר של בעל ה'רוקח' בלב ים - סיפור מדהים

בשנת ה' אלפים ת"ק יצא רבי אליעזר רוקח זצ"ל בדרכו לארץ ישראל, כששניים מתלמידיו מתלווים אליו כדי לשמשו בדרך. והנה, בליל ראש השנה, בעוד הספינה שטה על פני הים, פרצה לפתע רוח סערה. הספינה החלה מיטלטלת אנה ואנה, הרוחות החזקות הניעוה בכל כוחן, הניפוה והשליכוה על הגלים הגועשים. הספינה דמתה באותה שעה לקליפת אגוז המקפצת על פני המים. שמץ של תקוה היה עוד בלב אנשי הספינה, בראותם כי אין הספינה טובעת למרות כל גלי הסערה, אך הספינה הרעועה לא יכלה לעמוד זמן רב בפני לחץ המים הסוערים, וסדקים החלו נובעים בקורות העץ הבלות של הספינה. אט-אט החלו המים פורצים אל הספינה, והיא החלה שוקעת במצולות הים. המלחים טרחו כמטורפים; אלו ניסו לשאוב בדליים את המים שחדרו פנימה, ואלו ניסו לסתום בקצות אצבעותיהם את הסדקים שבקורות הספינה, אך כל מאמציהם היו לשווא. כל אותה עת ישב הגאון רבי אליעזר בחדרו, שקוע ברעיונותיו הקדושים, וכל מעייני רוחו נתונים לדברים שבקדושה. כל כך היה שקוע במחשבותיו, עד כי לא חש כלל בנעשה בספינה!

תלמידיו, שידעו מה גדול כוחו של רבם בתפילה, נכנסו אליו כדי שיבקש רחמים מלפני בעל הרחמים שיחוס וירחם עליהם, אך בכל פעם כשנכנסו לחדרו וראוהו שקוע בשרעפיו - נרתעו לאחוריהם, ולא העזו להפריעו.

כיוון שבאו מים עד נפש וראו כי קרובה שעתם למות, חזרו ונכנסו לחדרו של רבם, ונגעו בו. מיד ניעור ממחשבותיו ופנה אליהם: "מה אתם מבקשים?" געו התלמידים בבכייה וצעקו: "רבנו, למה אתה מחשה?! הלא בצרה גדולה אנחנו!" וסחו לפניו כל הנעשה. ענה הרב ואמר: "הזדרזו והביאו לפני שופר, ולכשיעלה עמוד השחר - נתקע כדי לקיים מצות תקיעת שופר". ואכן בבוקר תקע הרב בשופר, כיוון שתקע בשופר, מיד עברה רוח אחרת בים, המים שקטו מזעפם והסערה חלפה. המלחים שאבו את המים שחדרו לספינה, תקנו את לוחות העץ והמשיכו בדרכם.

לימים, משסיפרו מעשה זה לרבי בונים מפשיסחא זצ"ל, אמר: בטוחני כי רבי אליעזר לא נתכוון להשקיט הסערה בתקיעתו; רבי אליעזר ראה את הסער הגדול, והבין שחייהם נתונים בסכנה, ומשכך - היו כל מעייניו נתונים לרצונו העז לזכות לקיים את מצוות היום בטרם ישקעו במצולות, אך זכות המצוה עמדה לו והים נח מזעפו!

[מועדי השנה]

כוח התפילה בראש השנה

בקריאת התורה נקרא על שרה שנפקדה, וגם בהפטרה נקרא על עוד אשה שנפקדה, חנה! מה זה קשור למיליוני יהודים בראש השנה שנמצאים בדין? אלא צריך לדעת את המסר של רבותינו אותו הם מבקשים שִׁנְפָנִים - רוצים הם ללמד את הציבור, שזו הזדמנות חייהם! שיש בכוח התפילה לשנות את הכל! שבזכות אותה תפילה של חנה זכתה היא לשמואל הנביא! היא ניצלה ראש השנה אחד. כמו שאומרת הגמרא: "ג' נשים נפקדו בראש השנה: שרה, רחל, חנה".

אומר רש"י: "נפקדו בתפילה". והן נלחמו על ההזדמנות שיש בראש השנה להיברא מחדש! ולכן משדרים לכל הציבור בקריאת התורה: 'עכשיו אתה נברא מחדש! אתה רוצה כישרון? ילדים? זיווג? בריאות? תתפלל! תתחנן! עכשיו מייצרים הכל מחדש'!

"מי יעני ומי יעשיר" - סיפור מדהים

כל אחד מקבל מן השמים מתנות רבות: זה בחכמה, זה בפרנסה, זה בהבנה וזה בכישרונות מבורכים. השם יתברך מעניק לנו מתנות אלו כדי שננצלם לעבודתו יתברך, ונעשה בהם את רצונו.

ראש השנה זהו זמן דין אף על מתנות אלו ועל אופן השימוש בהן, ומי שלא ניצל מתנות אלו כראוי - עלול לאבד את שקיבל...

ומעשה שהיה באחד מחסידיו של האדמו"ר רבי ישעיה מקרעסטיר זצ"ל, שהתפרנס מחנות מכולת שהייתה בבעלותו. להפתעתו פנה אליו רבו באחד מן הימים ואמר לו: "עצתי היא שתסגור את חנות המכולת שלך ותהפוך למתווך גדלן". אם תעשה כך, תהפוך לעשיר גדול".

החסיד התפלא לשמע הדברים, אך שמע לעצת רבו. הוא סגר את חנותו והפך למתווך. ואכן כדברי רבו - כן היה, כוכבו דרך בשמי התיווך, ועסקאות רבות ושמונות עברו תחת ידיו, כשהוא משלשל לכיסו רווחים הגונים. כך הפך הוא לעשיר גדול ובעל נכסים רבים.

לאחר זמן הגיע האיש אל רבו. "איך הולכים העסקים?" שאלו הרבי. "ברוך ה', ברכתו של הרבי עשתה פרי, ואני מצליח מאד". השיב העשיר. "וצדקה אתה נותן?" הקשה הרבי. "מה אומר לרבי", נאנח העשיר, "אני משתדל לתת פה ושם, אך קשה לי עם כל העניין של הצדקה. לפני שעליתי לגדולה, היו אנשים שמעולם לא דיברו איתי מילה אחת, והנה היום הם מחייכים אלי חיוכים חנפניים ומתנהגים כאילו הם החברים הכי טובים שלי, כשכל חפצם הוא ליהנות מכספי הצדקה שאתן להם. בנוסף, אי אפשר לדעת מי באמת זקוק לצדקה ומי רק מתחזה. בקיצור, כל העניין של הצדקה הוא קשה ביותר".

בתגובה לדברים, נטל רבי ישעיה'ל בידיו גיליון נייר, והחל כותב עליו את שמות בני קהילתו של העשיר, אשר התגורר לסמוך לקרעסטיר, ואשר על כן הכיר הרבי את שמותיהם. לאחר מכן חילק הרבי את הנייר וקיפלו לפתקים. על כל אחד מן הפתקים הופיע שם של אחד מבני הקהילה.

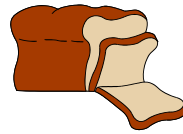
העשיר הסתכל על מעשי הרבי, ולא הבין את פשרם. "כעת, עורך אני הגרלה למי להעביר את העושר שלך", הסביר לו הרבי. "אם כל כך קשה לך עם העושר, אפטור אותך מ'צרה' זו, ואעביר אותה לאדם אחר".

העשיר חש כי עולמו חרב עליו, "לא רבי, לא קשה לי כלל", השיב כשכולו אחוז חלחלה. - "אתה מתאר מצב שבו אינך יודע מי חבר אמיתי שלך, ומסביבך מרקדת עדת חנפנים שרק רוצה לקבל ממך כסף. למה לך צרה כה גדולה?" הקשה הרבי. "אנא רבי, אל תערוך הגרלה!" התחנן העשיר על נפשו. אך הרבי היה נחוש בדעתו לערוך הגרלה, אולם משראה את תחנוני העשיר, אמר לו: "אפתח לך פתח של ישועה, ואוסיף אף את שמך להגרלה".

בדברו כתב הרבי את שמו של העשיר על פתק, והוסיף אף אותו לערמת הפתקים. הרבי ערך את ההגרלה כשמולו עומד העשיר שטוף זיעה קרה, והנה עלה בהגרלה... שמו של העשיר! "הפעם ניצלת", אמר לו הרבי, "אך מעתה ואילך אל תספר לי סיפורים שקשה לך לתת צדקה, אלא עליך לחלק כספים לנצרכים בלי חשבונות!..." [ומתוך האור - דוד המלך]

ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה

*נקדים ונאמר שרבו המנהגים בסדר ליל ראש השנה, וינהג האדם לפי מנהגי אבותיו.

טובלים את פרוסת החלה בדבש או בסוכר ו"א לטבול עם מעט מלח, לפני שמברכים המוציא לחם מן הארץ.

תמר

לוקחים תמר, מברכים עליו: ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם בורא פרי העץ. טועמים ובולעים מעט ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שיתמו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו".

לוביא (רביא)

לוקחים לוביא ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שירבו זכויותינו ותלבבנו".

כרתי (דומה לבצל ירוק)

לוקחים כרתי ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שיכרתו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו".

סלקא (תרד - עלי מנגול)

לוקחים סלקא ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שישתלקו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו".

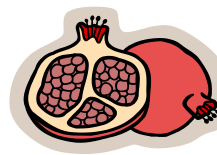
קרא (קרע - דלורית)

לוקחים קרא (דלעת) ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתקרע רוע גזר דיננו, ויקראו לפניך זכויותינו".

רימון

לוקחים רימון (מתוק) ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שנהיה מלאים מצות כרימון".

תפוח בדבש

לוקחים פרוסת תפוח טובלים בדבש או בסוכר ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה".

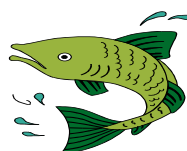

ראש של כבש

לוקחים ראש של כבש ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שנהיה לראש ולא לזנב. ותזכור לנו אילו של יצחק אבינו ע"ה, בן אברהם אבינו ע"ה".

והנהגים לקחת דג אומרים גם: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שנפירה ונרבה כדגים ותשגיח עלינו בעינא פקיחא".

השנה חל ראש השנה ביום ה' וביום ו' (יום הששי), ומאחר ואין מכינים מיום טוב לשבת, אסרו חז"ל לבשל בקדרה בפני עצמה או לאפות לצורך השבת, אלא על ידי עירוב תבשילין, דהיינו שיניח פת ותבשיל מערב יום טוב לשבת, בכדי שהיה ניכר שאינו מתחיל בבישול ובאפיה שאינם לצורך יום טוב בעיצומו של היום אלא הוא רק כגומר מלאכת אוכל נפש, לאחר שהתחיל בה מערב יום טוב, ולכן צריך להניח לכתחילה פת ותבשיל מערב יום טוב, ובדיעבד אם לא הניח לצורך העירוב אלא תבשיל בלבד.

מותר לאפות ולבשל ביום טוב לצורך השבת. **שיעור התבשיל** שמניח לצורך העירוב כזית (= 30 גרם) ואפילו בני המשפחה מרובים די בכזית תבשיל לצורך העירוב.

התבשיל של העירוב יוכל להיות צלי או שלוק או כבוס או מעושן. ואפילו תפוח מבושל ובלבד שהיה ראוי ללפת בו את הפת ולכן אין לערב בדייסה ושאר מיני קטניות שאין רגילים ללפת בה פת.

בשעה שמניח העירוב בערב יום טוב מברך: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו על מצות עירוב" לאחר מכן יסיים ויגיד: "בדין עירובא יהא שרי לנא לאפויי ולבשולי ולאדלוקי שרגא ולמעבד כל צרכנא מיום טוב לשבת" (תרגום: בעירוב זה יהיה מותר לאפות ולבשל ולהדליק הנר ולעשות כל צרכינו מיום טוב לשבת) וצריך שיבין מה שאומר ואם אינו מבין בארמית או בלשון הקודש יאמר הנוסח הנ"ל בלועזית בשפה שמבין. לכתחילה צריך להניח עירוב תבשילין מבעוד יום בערב יום טוב וכמבואר ומכל מקום מי ששכח להניח ונזכר אחר שקיעת החמה בתוך זמן בין השמשות יניח העירוב ויברך עליו ויוצא בו ידי חובתו.

שנה טובה!

בברכת התורה ברינה רון

"לְאֲדָם מְעַרְכֵי לֵב וּמַה' מַעֲנֵה לְשׁוֹן" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מו"ר אבי: יעקב בן רחל ורדוק

מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף; דינה בת שרה: יעקב ישראל בן גלית נפתלי בן ראה: אברהם בן שמעה: גורג'י בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה: בן ציון קליין שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: רפאל בן תמו אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דויד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו שמחה בת סרח: יפה נדרה בת נעימה: רחא בת שמשון הגר בת אהרן והרטה: כתונ בת כמיסה: אהובה (דייז) בת טובה רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה: ורד בת אידה: חנה בת אביבה וראובן

להצלחה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה: בנימין בן צילה. **זיווג הגון:** ג'ימי שמואל בן אסתר: אליעד יעקב בן פאולה: יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה רחלי בת זהבה: עדינה בת שמחה: בתיה בת אסתר: זהבה בת אטו נעמה בת אסתר: תמר בת פאולה: אריק בן חיה: שלי בת חיה

לרפואת:
הרב מאיר נסים בן כמסנה שליט"א
אהרון בן רחל: משה בן רחל
מנחם בן עליות: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט
עודד בן הר: גולן בן דינה: אסתר בת שושנה
אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה
פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קוק בת רבקה
אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה
רחל בת נמרה: רות בת לינה: נורית בת רחל
לימור הודיה, ושחנה בנות חנוך יפה: תהילה בת סיון

לזרע של קימא:
יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים
נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה
שושנה ריזל בת מינה: שירה בת שושנה
שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית
רחל בת חיה: לאה רחל בת איריס
ויקטוריה תקוה בת רינה: עדי בת מזל
מאיר יעקב בן רחל: דניאלה בת עופרה
אושר בת אורנה: מירי בת סוזן

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752
או במייל: Ronbarina@gmail.com

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים

תכלה השנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה